

Hayale Uçup, Aşka Konmak

İzlediğimiz birçok dizi ya da film bizi kısa bir süreliğine gerçek dünyamızdan alıp kendi dünyasında yolculuğa çıkarır. Bittikten sonra da bir anda gerçek dünyamızın boşluğunda buluruz kendimizi ve sonra klasik bir şekilde monoton hayatımızın üzüntüsü sarar içimizi. Fakat izlediğim bir Kore dizisinin yıllarca hayatıma yön vereceğine, hayallere sahip olmama yardım edeceğine, mesleğimi seçmeme bile etki edeceğine hatta ve hatta kalbimi aşk ile dolduracağını tahmin bile edemezdim. Ne etkilemişti beni bu kadar, gerçekten sırrı neydi bu Kore dizilerinin? Nasıl olmuştu da sadece beni değil binlerce insanı etkilemeyi başarmıştı ve binlerce insanın benzer hayallere sahip olmasına sebep olmuştu? Soruların cevaplarının ne olduğunu bilmiyorum belki ama sahip olmamı sağladığı hayallerden birkaç tanesini başarabildim. Hayallerden en büyük olanı “Kore’ye gitmek” ti. Evetevet on altı yaşında olan bir kız için en büyük ve özellikle en zor hayal tabi ki de bu olacaktı. Düşünsenize izlediğiniz bir dizide sırf dili, kültürü ve dizide geçen mekanları beğendiğiniz için küçük sayılabilecek bir yaşta bir gün mutlaka gidip görmek için kafaya koyuyorsunuz. Fakat önemli olan kafaya koyulan şeyin sadece kafada kalması değil, gerçekleştirmek için günlerce, aylarca hatta yıllarca bıkmadan çalışmak ve durmadan hayalini kurmaya devam etmektir. Benim “Kore’ye gitmeyi” kafama koymamın üzerinden kocaman bir beş yıl geçti, ben büyüdüm ve tabi ki hayallerimde benimle beraber büyüdü. Fakat şu an bu yazıyı yazıyorsam, on altı yaşındaki kızın en büyük ve en zor hayali gerçek olmuş demektir... ☺ Hikayemi yazmadan önce saatlerce hatta günlerce düşündüm. Kore seyahatimden neyi anlatmalıydım? En çok ne zaman mutlu olmuşum? Tarihin arasında kaybolurken mi yoksa geleneksel kültürü öğrenirken mi ya da modern kültür olan k-pop idollerini canlı dinlerken mi? Peki ya hangi yaşadığım günü en ilginç an olarak seçmeliydim? Üniversitenin dil kursundan çıktıktan sonra SongJoong Ki ile aynı yerde olduğum günü mü yoksa eve giderken bindiğim otobüs şoförünün “Türkiye’de Ankara hala başkent mi?” diye sorduğu günü mü? ☺Gerçeği söylemek gerekirse Kore yollarına düştüğüm anın en başından, Türkiye’ye sağ salim döndüğüm son ana kadar hayatımın en mutlu günlerini yaşadım.

Ailemle birlikte havalimanına doğru yola çıktığımda, yürümeyi öğrenmek için ilk adımını atmaya çabalayan bir bebek gibiydim. Düşmekten korkuyordum ama sonunda başarmak için asla vazgeçmiyordum. Kocaman bir heyecan vardı içimde, bu yaşa kadar tek başına arkadaşımın evinde bile kalmamış bir kız ailesinden ilk defa bu kadar uzakta, dünyanın diğer ucunda iki ay zaman geçirecekti. İlk durağımız Doha’ya gidecek olan uçağa İstanbul’dan bindiğimizde, yol arkadaşımın daha uçak kalkmadan “Melis Kore’ye geldik mi?” diye defalarca sormasını dün gibi hatırlıyorum. Şu son saatler hem benim için hem de Kore yoldaşım için, uçak biletlerimizi aldıktan sonra geçen altı ay kadar hızlı geçmemişti. On beş saatin sonunda hayallerimin gerçeğe dönüşmeye başladığı İncheon’a ulaşır ulaşmaz kalbimi aşkla, sevgiyle doldurmaya başlamıştı bu ülke. Açıkçası ne ben ne de arkadaşım ilk maceramızın uçaktan çıkar çıkmaz başlayacağını hiç tahmin etmemiştik ama havalimanından Seoul/Anguk’daki evimize giden otobüse binene kadar yaşadıklarımızı hala gülererek hatırlıyorum. ☺ Bir ülke hayal edin, havalimanında bile ulaşımı metro ile sağlayan bir ülke. Böylesine teknolojide ve şehirleşmede çığır açan bir ülkenin bizde yarattığı şaşkınlığı üzerimizden atıp bavullara kavuşmamız hemen hemen iki saatin sonunda gerçekleşmişti. İki ay gibi uzun bir süre kalacağım için, izlediğim bir dizi sayesinde yollarına düştüğüm bu ülkede her şeyi yavaş yavaş yaşamak, yavaş yavaş keşfetmek istiyordum. Dünya bir kitaptı ve ben bu kitabı okumaya Kore’den başlayacaktım. Yol yorgunluğumu üzerimden attığım andan itibaren, mahallemizde bulunan marketlere giden yollarda sanki orada yıllardır yaşayan bir Koreli edasıyla dolaşmaya başlamıştım. Evimizin konumu gerçekten harika bir yerdedi. Changdeokgung ile BukchonHanok Köyü arasında bulunuyordu. Apartmandan adımımı atar atmaz, sarayın kenarından yürüyerek markete gidiyor, sokaktaki lise ve ilkokul öğrencilerini

seyrediyordum. Eğer akşamüzeri dışarı çıktıysam saray askerlerinin nöbet değişim törenlerini ve sokakta ebeveynleri ile oyun oynayan çocukları izliyordum. İnsanları kibar ve sokakları bu kadar güvenli olan bir yerde kaldığım için gerçekten şanslıydım. Uzun zamandır unuttuğum mahalle sıcaklığını ülkemden kilometrelerce uzakta tekrar yakalamıştım. Yine bir gün markete alışveriş için gittiğimde, yaz sıcaklığının hararetini üzerimden atmak için yan taraftaki dükkana gidip, içecek bir şeyler almaya karar vermiştim ve dükkân sahibi aniden bir kibarlıkta bulunarak bizim halka tatlısına benzeyen bir Kore tatlısı ikram etmişti. Açıkçası Kore'de sokakta yürüdüğümde yabancı olduğumu hiç hissetmiyordum, çünkü insanlar size hiçbir şekilde bunu hissettirmiyor, sanki onlardan birisiyim gibi davranıyorlardı. Yaşadığım başka bir olayla örneklendirecek olursam, metro için beklediğimde Koreli bir dede yanıma oturup, kendi yediği atıştırmalıklardan ikramlarda bulundu ve bir anda sohbet etmeye başladı ya da arkadaşım ile birlikte para çevirmek için Myeongdong'a gittiğimizde yanımıza gelen Koreli teyzenin dakikalarca sohbet etmesiyle de insanların ne kadar sıcak ve samimi olduğunu anlamıştım. Sanırım Korece biliyor olup olmamam Kore'nin en tatlı kesimi olan yaşlılar için önemli değildi amaç sadece sohbet etmek ve hoş zaman geçirmektir. Kore'de bu dili öğreniyorsanız kesinlikle pratik için yaşlı dostlarınızı tavsiye edebilirim emin olun sizin için çok iyi bir avantaj sağlıyorlar. ☺

Hazır Korece demişken, yavaş yavaş Seoul'ü keşfederek geçirdiğim üç haftanın sonunda EwhaKadın Üniversitesi'nde Korece kursum başlamıştı. Okul gerçekten devasa ve harika bir mimariye sahipti. Hatta birçok turist benim gibi düşünüyor olmalıydı ki öğrenci olmasalar da sadece fotoğraf çekmek için bile kampüsü adım adım gezen insanlar vardı. Metrelerce öteden bile okula doğru yürürken ana binayı görebiliyordum. Okuluma giden sokakta bir sürü dükkân ve sokak yemeği satıcısı vardı fakat bir tanesini asla unutmam; okulun tam girişinde soslu ızgara tavuk şiş satan amcayı. ☺ Tavukları gerçekten çok lezzetliydi ve sınırsız sayıda Deokbokki yememize izin veriyor bizimle birlikte Türkiye hakkında sohbet ediyordu. ☺ Kursun ilk günü sınıftaki herkes birbirinden çok çekiniyordu fakat hocalarımız sayesinde kısa zamanda ortama alışıp arkadaş olmaya başlamıştık. Açıkçası tam istediğim bir ortamda bulmuştum kendimi, dünyanın çeşitli ülkelerinden bir sürü arkadaşım olacaktı; Çin, Tayland, Japonya, Hong Kong, Amerika, Fransa... Farklı insanlar demek, farklı hayatlar, farklı kültürler demekti benim için. Sınıfta adeta kendimi küçük bir dünya turuna çıkmış gibi hissediyordum çünkü derslerin konuları sayesinde hepimiz kendi kültürümüzden, kendi ülkemizden örnekler veriyorduk. Hatta bazen öyle konular oluyordu ki okulun kendi hazırladığı slaytlarda Türkiye'den fotoğraflarla örnekler verildiğini gördüğümde yüzümde istemsiz bir şekilde gülümseme oluşuyordu ve tabii ki hocamız o an Türkiye hakkında hemen sorular yöneltiyordu. Okulda hem Korece hem de Kore kültürünü öğreniyorduk. Bana göre bir toplumu tamamlayan ve o toplumu özel kılan şey kültürdür. Eğer gelenekler, kültürler yoksa o zaman toplumlar da yok demektir. Kültürün etkilediği alanlardan birisi de sanat olmalıdır ki okulun düzenlediği Kültür dersinde sarayların dış mimarisinde, özellikle çatı bölümünü süslemek için kullanılan, yuvarlak tahtanın üzerine çizilmiş çiçek desenlerini boyamıştık. O günden sonra gittiğim tüm saraylarda gözlerim çiçekli tahtaları aramıştı ve gerçekten hepsinde kullanılmış harika bir süsleme yöntemi vardı.

Sanırım saraylardan bahsetmemin zamanı geldi. Kore'nin sarayları gerçekten büyüleyici ve harika bir özelliğe sahip. Adımınızı herhangi bir saraya attığınız andan itibaren tarihe açılan bir kapıdan geçmiş gibi hissediyorsunuz. Gerçekten hangi saraya gitsem, geçmişe giden farklı bir dünyada gibiydim çünkü Kore'nin sarayları çok büyük bir alana sahip bu yüzden sizi modern bir şehirden alıp, eskiKore imparatorluğunun tarihi bir şehrinde tamamen yolculuğa çıkarıyor. Her şey o kadar harika ki... Sarayın mimarisi, bahçesi, süslemeleri, ışıklandırmaları hepsi muhteşemdi. Benim gibi tarihi ve geçmişi keşfetmeyi seven birisi için Kore tam bir saray ve müze cenneti. Sadece Seoul'de bile gezmek için bir sürü saray bulunuyor. Seyahatim

boyunca, şehrin sokaklarında dolaşırken yüksek yüksek modern binaların arasından, geleneksel mimariye sahip yapılar beni hep kendisine çekmeyi başardı. Kore teknoloji devi olsa bile şehrin içerisinde gerçekten tarihten izler taşıyan bir sürü yapıya sahip ve bu sayede giden turistlere modern Kore'yi ve geleneksel Kore'yi aynı anda görme fırsatı veriyor. Bizden önce yaşayan uygarlıkların, insanların nasıl bir hayata sahip olduğunu görmek, keşfetmek ve şu an yaşadığımız dünyanın nasıl bir değişim sergilediğini hissetmek ve en önemlisi de tarihe bakarak bizden kilometrelerce ötede olan Koreli ataların aslında bizim atalarımızla kadar çok ortak noktaya sahip olduğunu görmek bile benim bu dünyaya farklı bir pencereden bakmama sebep oldu. Her ne kadar Kore savaşından sonra Kore ve Türkiye resmi olarak kardeş olmuş olsa bile geçmişimiz çok daha öncesine dayanıyor hatta ve hatta bir dönem içerisinde bu iki milletin aynı toprakları paylaştığı söyleniyor. Türkiye ve Kore'nin birbirine karşı hissettiği bu yakınlık hissinin kesinlikle daha da geçmişten geldiğine inanıyorum. Nedenini bilmediğim bir şekilde evimin yanında olan Changdeokgung sarayını Türkiye'ye döneceğim gün gezmeye karar vermiştim. Sanırım hayatımın en güzel günlerinin başladığı yerde en güzel hatıralarımı sonlandırmak istemiştim. Tüm duyguları aynı gün içerisinde yaşamıştım. O günün sabahında güzel güzel tasarlanan, gördüğümde içimi ferahlatan, renk renkhanboklar içerisinde en çok hoşuma giden iki rengi kombinleyip Koreli arkadaşım ile birlikte kiraladım. Elimde minik çantam, saçım da tacım ile Hanbok dükkanından saraya doğru Anguk sokaklarında salına salına yürüyordum. Beni gören Koreliler sanırım Avrupalı bir dış görünüşüm olduğu için çok şaşırılmıştı. Hatta iki tane tatlıyı tatlı Koreli teyzenin bana bakarak "Gerçekten çok güzel olmuş" diye fısıldadığını hala hatırlıyorum. ☺ Koreli arkadaşım ile birlikte saraya girdiğimiz andan itibaren karşımızda keşfedecek birçok yer olduğunu fark ettiğimiz için şok olmuştuk. Evet evet Koreli arkadaşım da şok olmuştu çünkü o dabu kocaman sarayı ilk defa benimle birlikte geziyordu. Şu meşhur "Gizli Bahçe" dedikleri yere ikimizde gerçekten aşık olmuştuk ve orayı görebilmek için bir tura katılmıştık. O gün Hanbok giyinen tek turist bendim. İlk başlarda biraz utansam da en büyük hayalimin son saatlerini yaşadığım için istediğim her şeyi yapmak ve gördüğüm her güzel görüntüyü çantama koyup benimle beraber Türkiye'ye götürmeye karar vermiştim. Bu kararımı gerçekleştirmem için de Koreli arkadaşım gerçekten çok yardımcı olmuştu. Bıkmadan ve usanmadan saatlerce fotoğraflarımı çekti bu yüzden tekrar çok teşekkür ediyorum. ☺ Gelgelelim, hanbok teslim sürecine... Bu kısım gerçekten unutulmaz bir an olmuştu benim için. Kore'de hanbokları saatli kirliyorsunuz ve saati geldiği zaman teslim etmek zorundasınız eğer etmezseniz Hanbok dükkanına fazladan kira parası veriyorsunuz. Zamanın nasıl geçtiğini fark edememiş olmalıyız ki son on beş dakika kaldığını gördüğümüzde gizli bahçeden sarayın çıkışına doğru hanboğumuzla bir anda koşmaya başladık. Koreli arkadaşım o kadar eğlenmişti ki saraydan bunalmış ve bu yüzden kaçan bir kız gibi olduğumu söylemişti. Saraydan çıktıktan sonra bu seferde sokaktahanbokla koşan iki deli oluvermiştik ama en sonunda hanbokları tam saatinde teslim etmeyi başarmıştık. ☺

Bu arada kültür ve tarih demişken birazcık da Kore'nin yemek kültürüne değineyim. Yemeğin bir ülkeyi diğer ülkelerden ayıran çok önemli bir özellik olduğuna inanıyorum. Bir ülkede toplumlar, mimari yapılar, devletler, düşünceler ve fikirler değişse bile o ülkenin yemek kültürü eski zamanlardan izler taşımaya ve o ülke hakkında bize ipuçları vermeye mutlaka devam edecektir. Bazı ülkeleri bu dünyada özel kılan yemekleri değil midir? Hatta ülkeler ve yemekleri birbirleri ile özdeşleşmiş bile diyebiliriz. İtalya'nın pizzası, Japonya'nın sushisi, Türkiye'nin kebabı, Meksika'nın takosu ve son olarak Kore'nin kimbabı. Açıkçası bu noktada özel olarak bir tane Kore yemeğinden değil, genel olarak Kore'nin mutfağından bahsetmek istiyorum. Kore gerçekten özel bir mutfağa sahip, çok değişik ve güzel tatlar yakalayabiliyorsunuz. Fakat bu demek değildir ki bizim yemeklerimize benzer yemekler bulunmuyor. Birçok kişi belki "Kore yemeği" denildiği zaman herhangi bir Uzakdoğu ülkesinin sıradan bir yemeğini, özellikle Türkler için yenilmesi zor olan bir yemeği, aklına

getirebilir ama Kore’de olduğum sürece yemek konusunda gözlemediğim şey kesinlikle insanların yanlış fikirlere sahip olduğuydu. Kore mutfağı kesinlikle yemek konusunda kendine has özelliklere, yöntemlere ve tatlara sahip bir mutfak. Fakat ben dünyanın öteki ucunda olan bu harika ülkede zaman geçirdiğim sürece, kesinlikle bizim damak tadımıza uygun yemekler seçip, yemek için özen gösterdim ve inanın bana bu konuda hiç zorlanmadım. Bulgogi, mandu, seolleongtang... Gerçekten hepsi biz Türklerin tam ağzına layık yemeklerdi. Zorlandığım tek şey bazı yemek restoranlarının erken saatte kapanıyor olmasıydı. 🙏)

Son olarak, Busan’ı görmeden Türkiye’ye dönmek istememiştim. Kilometrelerce öteden gelip şehitlerimizin bulunduğu anıtı ziyaret etmediğim bir “Kore Seyahati” geçirmemeliydim. Bu yüzden üç günümü Busan’a ayırmaya karar vermiştim. İlk günün sabahında üzerime düşen görevimi gerçekleştirmek için Birleşmiş Milletler Anıt Mezarlığı’nı ziyarete gidip şehitlerimizin ruhu için dua ettim. Hepsi benden küçük yaşta, baba ocaklarından kilometrelerce ötede bulunan topraklarda, canlarını barış ve özgürlük uğruna feda etmiş koca yürekli askerlerdi. Bunu gördüğümde ister istemez içimi bir hüznün kaplamıştı fakat anıt mezarlığı gerçekten çok huzur vericiydi. Bahçesinde bulunan ağaçlar, çiçekler, kuğular, balıklar hepsi gerçekten cenneti anımsatıyordu. Kore milletinin, kendileri için canlarını veren askerlere harika bir şekilde baktıklarını gördüğümde gerçekten rahatlamıştım.

"Biz Türkler, bütün tarihimiz boyunca hürriyet ve istiklâlle timsal olmuş ve olmaya devam edecek bir milletiz." Mustafa Kemal Atatürk

Gelelim hayatımda gördüğüm en tatlı köye... “Gamcheon Kültür Köyü”. Rengarenk çatıları olan evler, çok tatlı dükkanlar, fotoğraf çekinen çiftler, ailesi ile zaman geçiren çocuklar, deniz manzaralı tepeler... Her sokağından aşk, huzur ve mutluluk yükselen bir kültür köyüydü burası. Tek kelime ile her şeyi mükemmeldi. Tepeye çıkıp tüm köyü ayağımın altına sermiştim. Her noktası ayrı bir güzelliğe sahipti, duvarlarında rengarenk tahta süslemeler bulunuyordu. İnsanların hepsi ellerinde fotoğraf makineleri ile unutulmaz kareler yakalamaya çalışıyordu. E tabi ki bende bu muhteşem kültür köyünü yanımda götürmek için birkaç fotoğrafla unutulmaz kılıştım.

Busan’da ki son durağım ise Yonggun tapınağı olmuştu. Öncelikle şunu belirtmek istiyorum; Kore’de gerçekten kaç tane tapınak gezdim bilmiyorum hatta Busan hakkında araştırma yaparken tapınak gezmemek için kararlıydım fakat kısa bir araştırmanın sonunda burasının diğer tapınaklardan büyük derecede bir farka sahip olduğunu fark ettim ve kesinlikle görmeden dönmek istemedim. Tapınağın kapısından girer girmez gördüğüm manzara karşısında küçük dilimi yutmuştum. Ucu gözükmeyen deniz manzarasına sahip, yamaçların üzerine yapılmış kocaman bir tapınak! O an gerçekten zamanı durdurmayı dilerdim. Bir noktada çakılı kalıp dakikalarca manzarayı seyretmeyi yumuşak deniz melteminin kulağıma fısıldamasını, huzuru her hücremde hissetmeyi... Uzun lafın kısası, aşk Bodrum’da yaşıyor (!) mubilmiyorum ama ben aşkı Seoul’de yaşadım, Busan’da yaşadım kısacası Kore’de gittiğim her yerde, tattığım her şeyde yaşadım. Sokaklarında, saraylarında, doğasında tapınaklarında, yemeklerinde, kültüründe, tarihinde... Belki Parisim Seul, Eyfel Kulem Namsan oldu ama gerçekten iyi ki de oldu. 😊

Me* Pe*****

https://prezi.com/iq0mkixsm9rw/melis-pektas-koredeki-mutlulanlarm/?utm_campaign=share&utm_medium=copy